

Arrest

nr. 127 948 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Italiaanse en Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 september 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Verzoekster dient op 12 oktober 2011, als echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker wordt op 13 december 2011 in het bezit gesteld van de verklaring van inschrijving. Verzoekster wordt op dezelfde datum in het bezit gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 januari 2014, met betrekking tot verzoeker, de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 24 april 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis (meneer) en artikel 42 ter (kinderen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [A. M. P.], Nationaliteit : Italië, [...].

+ 3 kinderen: [...] (nationaliteit: Italië)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende op 12/09/2011 zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving in als zelfstandige. Hij legde in het kader van zijn aanvraag een attest van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen voor dd.20/10/2011 en een volledig uittreksel uit de kruispuntbank der ondernemingen van de cvao USMAN & CO met ondernemingsnummer 892.019.522.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ontslag nam als zaakvoerder van de commanditaire vennootschap USMAN & CO en zijn aandelen verkocht op 30/06/2012 (zie publicatie Belgisch Staatsblad dd.02/08/2012).

Dienst Vreemdelingenzaken werd bovendien op 13/06/2013 ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Hieruit blijkt dat zijn situatie geheel is gewijzigd.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 18/06/2013 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid en/of art. 42 quater §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier.

Meneer nam kennis van de brief op 09/08/2013 en legde nadien de volgende stukken voor: attest van geneesheer dd. 11/07/2013, bevestiging opname ziekenhuis 12/11/2012-22/11/2012, diploma cardiale revalidatie uitgereikt op 26/04/2013, medisch attest huisarts dd.08/07/2013, getuigschrift cursus maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten Nederlands van meneer en zijn echtgenote, publicatie Belgisch Staatsblad, bijdrageregeling school 2013/2014 met overzicht vakken, schoolattest zoon [A. B.] (2011-2012 en 2012-2013) en een attest afgeleverd door het OCMW van Gent op 17/06/2013.

Wanneer we de voorgelegde documenten nader analyseren, stellen we vast dat meneer opgenomen is geweest in het ziekenhuis en een cardiale revalidatie achter de rug heeft. Dit valt af te leiden uit het bewijs van opname in ziekenhuis en het diploma cardiale revalidatie behaald op 26/04/2013. De huisarts stelt na onderzoek van betrokkene op 08/07/2013: "nu moet werken terug mogelijk zijn, doch nachtwerk is af te raden". De medische situatie van betrokkene vormt dus geen beletsel meer bij het uitoefenen van een economische activiteit in België, althans niet op middellange termijn. De werkonbekwaamheid werd door de behandelende geneesheer op 11/07/2013 weliswaar nog verlengd tot 31/08/2013 en zou nadien geherevalueerd worden, maar zelfs indien betrokkene nog steeds arbeidsongeschikt ondertussen nog steeds zou zijn, dient opgemerkt te worden dat betrokkene het verblijf niet heeft bekomen als werknemer en dus niet in aanmerking komt voor de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 42 bis§2,1° van de wet van 15/12/1980.

Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene sinds de stopzetting van zijn zelfstandige activiteit op 30/06/2012 nergens meer aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt

dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15/12/1980)

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich reeds ettelijke maanden te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen sinds november 2012 ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in derde categorie als persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15/12/1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15/12/1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

De medische toestand van betrokkene is niet meer zodanig ernstig dat hij geen gevolg zou kunnen geven aan deze verwijderingsmaatregel, zo blijkt uit de voorgelegde medische attesten. Betrokkene verblijft pas sinds 17/03/2011 in België. De duur van het verblijf is niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. Het feit dat meneer een cursus maatschappelijke integratie en Nederlandse lessen heeft gevolgd met succes, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Ondanks de verbeterde prognoses omtrent zijn herstel, de bevestiging van de huisarts terug in staat moet zijn te werken, dient erop gewezen te worden dat betrokkene zich kennelijk in zijn huidige situatie heeft genesteld en reeds maandenlang een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het totaalbedrag van de toegekende steun is ondertussen zodanig opgelopen, dat de beëindiging van het verblijfsrecht die het voorwerp vormt van deze beslissing als evenredig dient te worden aanzien.

Overeenkomstig art. 42ter§1,1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de kinderen [...] aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben nl. hun vader [...].

Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Italiaanse nationaliteit hebben en dus als EU-burgers in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, hun studies aldaar verder te zetten, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de vader van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat. De voorgelegde schoolattesten voor de kinderen vormen geen humanitair element in de zin van art. 42 ter §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980. De betrokkenen tonen niet aan dat de kinderen in de eigen lidstaat of eventueel in een andere lidstaat waar zij kunnen inreizen en verblijven geen passend onderwijs zouden kunnen genieten. Uit niets blijkt dat zij verder gespecialiseerd onderwijs behoeven in België dat niet beschikbaar is in hun eigen lidstaat of een andere lidstaat waar zij kunnen inreizen en verblijven. Ook de korte duur van het verblijf van de kinderen in België staat een terugkeer naar de eigen lidstaat of de vestiging in een andere lidstaat niet in de weg."

Eveneens op 23 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, wat verzoekster betreft, de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 24 april 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [A. S.], Nationaliteit Pakistan, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Mevrouw diende op 12/10/2011 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de unie als echtgenote van de heer [A. M. P.] [NN: ...].

Haar echtgenoot kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als Burger van de Unie overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15/12/1980. Er werd dan ook overeenkomstig artikel 42 bis§1 van de wet van 15/12/1980 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de man (zie bijlage 21 dd.23/01/2014).

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de heer [A. M. P.] die mevrouw als echtgenote is komen te vergezellen in het kader van gezinshereniging, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van mevrouw, overeenkomstig artikel 42 quater, §1,1° van de wet van 15/12/1980.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van wet 15/12/1980. Mevrouw legt enkele deelcertificaten voor van cursussen Nederlands, maar voor het overige blijkt niet dat zij in de korte periode waarin zij in België verblijft (sinds 12/10/2011) uitgesproken sociale en economische banden heeft opgebouwd waarbij een eventuele verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, e.d.m. Toch voor zover de echtgenoot in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Onderzoek van het beroep wat betreft de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden genomen in hoofde van verzoeker

2.1.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42bis, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 7.3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 42 bis par. 2 stelt: Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt

Artikel 7 par. 3 van de richtlijn stelt: Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige:

a) hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

Verzoeker verwijst naar hetgeen werd uiteengezet in de inleiding van het verzoekschrift. Verzoeker heeft naar aanleiding van de brief van verwerende partij dd 18 juni 2013 duidelijk aangetoond dat hij als gevolg van zieke arbeidsongeschikt is. Zoals gesteld was eerste verzoeker opgenomen in het ziekenhuis van 12 november 2012 tot 22 november 2012. Dit was een zware operatie. Daarna volgde cardiale revalidatie.

Ter vrijwaring van zijn hart wordt het verzoeker aangeraden om niet meer 's nachts te werken na een succesvolle revalidatie. Dit blijkt uit het onderzoek van de huisarts van verzoeker op 8 juli 2013. De revalidatie loopt echter niet zoals het hoort en verzoeker is nog steeds arbeidsongeschikt.

Verzoeker stelt echter vast dat verwerende partij motiveert op basis van een probabiliteit. Verwerende partij stelt: ... de werkonbekwaamheid werd door de behandelende geneesheer op 11 juli 2013 weliswaar nog verlengd tot 31 augustus 2013 en zou nadien geherevalueerd worden, maar zelf indien betrokkene nog steeds arbeidsongeschikt ondertussen zou zijn, ... Verzoeker heeft problemen met zou zijn. Dit is een bepaling en de voorwaardelijk zin. Het is niet aan verzoeker om in huidige stand van de procedure nog stukken aan de brengen gezien de beslissing beoordeeld dient te worden op datum van 23 januari 2014 met de informatie die aanwezig is in het administratief dossier. Beslissingen die een einde stellen aan het verblijf kunnen niet gemotiveerd worden in de voorwaardelijk zin. Uit artikel 42 bis par. 1 moet verwerende partij controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan alvorens zijn het recht op verblijf beëindigd.

Verwerende partij, alvorens hun beslissing te maken, had verzoeker opnieuw dienen uit te nodigen om informatie te verstrekken met betrekking tot zijn arbeidsongeschiktheid.

Derhalve gaat verwerende partij uit van een probabiliteit waarbij het helemaal niet zeker is dat verzoeker wel degelijk in staat is om arbeid op te nemen na een revalidatie die echter niet van een leien dak loopt.

Derhalve voldoet verzoeker wel degelijk aan de bepaling van artikel 42 bis par. 2 dat hij zijn verblijfsrecht behoudt indien hij als gevolg van een ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Een motivering in de voorwaardelijk zin zoals zou zijn voldoet niet aan een deugdelijk motief. Want deugdelijk motief veronderstelt dat het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen. Een motief van zou zijn impliceert dat het motief NIET naar behoren bewezen is en kan aldus niet in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking genomen worden.

Er is aldus een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen.

Het middel is derhalve gegrond.

Verder herhaalt verzoeker dat verwerende partij op grond van artikel 42 bis par. 1 Vw aan verzoeker de vraag moest gesteld hebben hoe het op 23 januari 2014 zat met zijn arbeidsongeschiktheid.

Dit is van belang gezien de verwerende partij als administratie het beginsel van behoorlijk bestuur dient na te leven in casu het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt verwerende partij de verplichting op om de alle feiten te bestuderen, de analyseren en hieruit een redelijke beslissing te distilleren. Gezien verwerende partij beschikt over een bevoegdheid zoals aangegeven in artikel 42 bis par. 1 in fine had zij met een eenvoudig schrijven verzoeker kunnen vragen verwerende partij in te lichten met betrekking tot de arbeidsgeschiktheid.

Zij heeft dit nagelaten te doen zodat er aldus onzorgvuldig gehandeld werd.

Er is aldus tevens een schending van een substantiële vormvereiste die de nietigheid van de bestreden beslissing verantwoord. [...]"

2.1.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd dat verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker een verklaring van inschrijving bekwam als zelfstandige, doch er sinds 30 juni 2012 geen zelfstandige activiteit meer is. Er wordt verder vastgesteld dat verzoeker geen enkele economische activiteit meer heeft en evenmin bestaansmiddelen, nu hij zich reeds verschillende maanden diende te wenden tot het OCMW voor financiële steun. Verweerder geeft vervolgens ook aan om welke redenen hij van oordeel is dat verzoeker het verblijfsrecht niet kan behouden op grond van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verweerder neemt er in dit verband kennis van dat verzoeker in november 2012 was opgenomen in het ziekenhuis en een cardiale revalidatie achter de rug heeft getuige een diploma cardiale revalidatie van 26 april 2013, doch stelt dat – gelet op een attest van de huisarts van 8 juli 2013 dat verzoeker terug kan werken, zij het geen nachtarbeid – de medische situatie van verzoeker geen beletsel meer vormt voor het uitoefenen van een economische activiteit in België, althans niet op middellange termijn. Vervolgens wordt toegelicht dat *“zelfs indien betrokkene nog steeds arbeidsongeschikt [...] zou zijn”*, nu de arbeidsongeschiktheid op 11 juli 2013 werd verlengd tot 31 augustus 2013, hij het verblijf niet verkreeg als werknemer en dus niet in aanmerking komt voor voormelde uitzonderingsbepaling.

Verzoeker betoogt dat een dergelijke voorwaardelijke motivering niet afdoende is. De Raad oordeelt evenwel dat de voormelde motivering verzoeker op voldoende duidelijke wijze in kennis stelt van de dubbele motivering op grond waarvan verweerder van oordeel is dat het verblijfsrecht niet kan worden behouden op grond van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en dit gelet op de medische situatie van verzoeker en dit op een wijze dat hij in staat is om in rechte hiertegen op te komen. Verzoeker kan er aldus kennis van nemen dat verweerder enerzijds van oordeel is dat de medische situatie geen beletsel meer vormt voor het uitoefenen van een economische activiteit en anderzijds verzoeker het verblijf niet kreeg als werknemer en dus niet in aanmerking komt voor de uitzonderingsbepaling. Het doel van de formele motiveringsplicht is aldus bereikt. De naleving van de formele motiveringsplicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). De vraag of, gelet op onder meer de voorwaardelijke wijs die wordt gehanteerd, het feitelijk bestaan van het gestelde in de betreffende beslissing naar behoren vaststaat en of de motieven volstaan ter verantwoording van deze beslissing, wordt verder beoordeeld in het kader van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Er wordt verder toegelicht dat ook de duur van het verblijf in het Rijk en de gevolgde Nederlandse lessen en cursus maatschappelijke oriëntatie niet leiden tot een andere beoordeling.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in zijn hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.1.2.2. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet – dat onder meer een omzetting betreft van het door verzoeker aangehaalde artikel 7.3 van de richtlijn 2004/38/EG – luidde ten tijde van het nemen van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn

gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Verzoeker betoogt dat hij gelet op artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet zijn verblijfsrecht als zelfstandige kan behouden.

De Raad merkt op dat verzoeker het gestelde in de jegens hem genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet betwist dat hij reeds op 30 juni 2012 ontslag nam als zaakvoerder en zijn aandelen verkocht. Er blijkt aldus niet dat hij sindsdien in België nog enige zelfstandige activiteit had. Verzoeker legde het bestuur vervolgens stukken voor van een ziekenhuisopname in december 2012 waarna een cardiale revalidatie volgde. Er blijkt evenwel niet dat de stopzetting van de zelfstandige activiteit in België enig verband kende met de daaropvolgende arbeidsongeschiktheid en dat dit aldus de reden is dat verzoeker niet langer economisch actief is als zelfstandige. Hiervan ligt althans geen duidelijk bewijs voor. Daarenboven stelde verweerder op basis van de door verzoeker overgemaakte stukken vast dat verzoekers huisarts na een onderzoek op 8 juli 2013 vaststelde dat verzoeker terug in de mogelijkheid is om te werken, zij het dat nachtwerk af te raden is. Verweerder oordeelde dan ook dat de medische situatie van verzoeker niet langer een beletsel vormt voor het uitoefenen van een economische activiteit in België, althans niet op middellange termijn. In dit verband merkte verweerder nog op dat de werkonbekwaamheid op 11 juli 2013 werd verlengd tot 31 augustus 2013 en nadien opnieuw zou worden geëvalueerd. Verweerder motiveerde dat zelfs in de situatie dat verzoeker nog steeds arbeidsongeschikt is, hij zich niet kan beroepen op artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, nu hij het verblijfsrecht niet verkreeg als werknemer.

De Raad merkt allereerst op dat de stelling van verweerder dat artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet enkel kan spelen indien de burger van de Unie de E-kaart verkreeg als werknemer niet kan worden aangenomen. Deze bepaling is immers van toepassing op de burger van de Unie die een verblijfsrecht heeft “zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°” van de Vreemdelingenwet, bepaling die zowel werknemers of werkzoekenden als zelfstandigen betreft. Dit volgt ook op duidelijke wijze uit artikel 7.3 van de richtlijn 2004/38/EG.

Het motief in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dat niet blijkt dat de medische situatie van verzoeker nog een beletsel vormt voor het uitoefenen van een economische activiteit in België, en dat aldus niet blijkt dat verzoeker nog steeds als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is, wordt evenwel niet weerlegd door verzoeker. Verzoeker toont het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze vaststelling niet aan. Verweerder steunde zich hierbij op het medische attest van 8 juli 2013 dat verzoeker terug kan werken, zij het geen nachtwerk, waaruit hij afleidde dat op middellange termijn de medische situatie van betrokkene geen beletsel meer vormt voor het uitoefenen van een economische activiteit in België. Verzoeker benadrukt dat, zoals ook aangegeven door verweerder, de arbeidsonbekwaamheid op 11 juli 2013 alsnog werd verlengd tot 31 augustus 2013, doch de Raad merkt op dat verweerder pas overging tot de beëindiging van het verblijfsrecht op 23 januari 2014. Verzoeker toont niet aan dat verweerder er ten onrechte op voormelde datum van uitgang dat verzoeker niet langer tijdelijk arbeidsongeschikt was. Verzoeker geeft aan dat verweerder niet mag veronderstellen dat hij niet langer arbeidsongeschikt is en hem bij twijfel had moeten contacteren, doch toont aldus evenmin het onjuist karakter aan van de weergegeven motivering. Hij brengt immers geen enkel begin van bewijs bij dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog tijdelijk arbeidsongeschikt was. Een loutere stelling in deze zin kan niet volstaan. Verzoeker betoogt dat hij ten tijde van de bestreden beslissingen wel degelijk voldeed aan de bepaling van artikel 42bis, § 2, 1° van

de Vreemdelingenwet in de zin dat hij als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is, doch legt in dit verband geen enkel begin van bewijs voor. Nu verzoeker betoogt dat de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht in strijd is met deze bepaling komt het hem toe minstens een begin van bewijs voor te leggen dat hij ten tijde van het nemen van de betreffende beslissing zich in de hierin bedoelde situatie bevond. De Raad benadrukt ook dat verzoeker, die gelet op de uitnodigingsbrief wist dat een onderzoek werd gevoerd naar zijn verblijfssituatie, steeds de mogelijkheid had aanvullende medische attesten over te maken aan het bestuur. Ook in het kader van huidig beroep kan verzoeker stukken voorliggen teneinde de onjuistheid van een motief van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht aan te tonen. Hij laat evenwel na zulks te doen.

Er blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk handelende door gelet op een attest van de huisarts van 8 juli 2013 dat verzoeker terug kan werken te oordelen dat er op middellange termijn geen beletsel meer is voor het uitoefenen van een economische activiteit. Het gegeven – waarmee verweerder rekening hield – dat op 11 juli 2013 de arbeidsongeschiktheid van verzoeker alsnog werd verlengd tot 31 augustus 2013, vermag nog niet te leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Verweerder wachtte immers tot 23 januari 2014 voor het nemen van zijn beslissing en er blijkt niet dat er op dat ogenblik nog sprake was van enige tijdelijke arbeidsongeschiktheid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 7.3 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt niet.

2.1.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals reeds vastgesteld, laat de uiteenzetting van verzoeker niet toe vast te stellen dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding. Zelfs aangenomen verder dat het zorgvuldiger ware geweest van het bestuur om, gelet op verlengde arbeidsongeschiktheid tot 31 augustus 2013, verzoeker opnieuw uit te nodigen zijn medische situatie toe te lichten, dient te worden benadrukt dat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel enkel op nuttige wijze kan worden aangevoerd ter nietigverklaring van een administratieve beslissing indien gegevens worden aangebracht die het bestuur van de voor de vreemdeling nadelige beslissing hadden kunnen afhouden. *In casu* blijkt verzoeker op dit punt in gebreke. Hiertoe kan in wezen worden verwezen naar voorgaande bespreking van het middel, waarin reeds werd vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat verweerder bepaalde gegevens die zouden kunnen leiden tot de vaststelling dat hij wel voldoet aan de vereisten vervat in artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet niet bij zijn beoordeling heeft betrokken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.1.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.1.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42bis, § 1 *in fine* van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 14.2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Verzoekers wijzen naar de desbetreffende wetgeving.

Artikel 42 bis par 1 in fine stelt: De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 14 par. 2 2de lid van de richtlijn 2004/38/EG stelt:

In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.

Verzoeker stellen vast dat artikel 42 bis par. 1 in fine Vw slechte de vertaling betreft van artikel 14 par. 2 2de van de richtlijn met betrekking tot het vrij verkeer van burgers die zich in een lidstaat willen vestigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal het met verzoekers eens zijn dat de nationale wet in overeenstemming dient te zijn met de bovenvermelde richtlijn. Er bestaat geen twijfel meer over het feit dat Europese wetgeving voorgaat boven de nationale wetgeving.

Artikel 14 van de richtlijn laat inderdaad toe in specifieke gevallen van twijfel er een controle kan zijn door de autoriteiten om na te gaan of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden.

Verzoekers stellen vast dat artikel 42 bis par. 1 in fine enkel en alleen stelt De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan. Verzoekers stellen vast dat het woord specifieke gevallen niet voorkomt in de Belgische wetgeving.

Uit een lezing van de nationale wet kan de minister in alle gevallen en op ieder tijdstip controleren of aan de voorwaarden al dan niet is voldaan. Verzoekers stellen vast dat dit een ruimere invulling is dan wat de richtlijn heeft voorzien. De richtlijn spreekt enkel en alleen over specifieke gevallen.

Artikel 14 par. 2 2de lid gaat nog verder door te stellen dat De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig. De Raad zal samen met verzoekers vaststellen dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie. Verzoekers kunnen hiervoor verwijzen naar de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen. Door deze toevloed van zaken blijkt dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie.

Ook deze stelselmatige en systematische verificatie gaat in tegen de richtlijn.

Gezien artikel 14 par. 2 2de lid richtlijn expliciet stelt dat de minister slecht:

- *in specifieke gevallen*
- *niet stelselmatig*

kan overgaan tot verificatie dient zij conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 te motiveren waarom zij in huidig geval wel degelijk is overgegaan tot verificatie.

Artikel 2 en 3 vereisten dat de minister in zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft tot verificatie aantoonde waarom huidige casu een specifiek geval vindt en waarom hij nu overgaat tot verificatie.

Nergens in de motivering blijkt waarom verwerende partij in oktober 2013 een verificatie uitvoert.

Artikel 42 bis par. 1 in fine laat inderdaad controles toe doch deze controles dienen in overeenstemming te zijn met de richtlijn in het bijzonder met artikel 14 par. 2 2de. Verwerende partij gaat bij de toepassing van artikel 42 bis par. 1 in fine buiten zijn bevoegdheid die hem werd toegestaan door de richtlijn.

Artikel 14 par. 2 2de voorziet aldus impliciet dat verwerende partij dient te motiveren 'waarom' zij tot verificatie overgaat en waarom zij dit doet in huidig 'specifiek' geval.

Verzoekers kunnen aldus niet nagaan wat er zo specifiek aan hun zaak is dat er in juni 2013 werd overgegaan tot verificatie en waarom verwerende partij overgegaan is tot verificatie.

Er wordt in de bestreden enkel en alleen als volgt gemotiveerd: Dienst Vreemdelingenzaken werd bovendien op 13 juni 2013 ingelicht door de POD Maatschappelijke integratie ... dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Dit is geen antwoord op waarom er een controle wordt uitgevoerd en wat er specifiek is.

Verwerende partij heeft aldus op onvoldoende wijze gemotiveerd. Derhalve is er niet voldaan aan de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende motivering van bestuurshandelingen.

Door onvoldoende te motiveren en niet te kijken naar de richtlijn in het bijzonder naar artikel 14 is verwerende partij tot een onredelijke beslissing gekomen.

Besluit:

- *Er is een schending van artikel 14 par. 2de lid van de richtlijn 2004/38/EG*

- *Schending van artikel 2 en 3 van de wet dd 29 juli 1991*
- *Een onredelijke beslissing*

Het middel is aldus gegrond."

2.1.2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, wordt allereerst verwezen naar de bespreking in dit verband in het kader van het eerste middel.

Waar verzoeker nog betoogt dat verweerder diende te motiveren waarom hij in huidig geval is overgegaan tot een verificatie van de verblijfsvoorwaarden, nu dit gelet op artikel 42bis van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG niet stelselmatig mag gebeuren, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – en het hierin vervatte begrip “afdoende” – slechts betrekking heeft op de bestreden beslissing zelf en niet blijkt dat dit zich uitstrekt tot een aan deze beslissing voorafgaandelijk genomen beslissing tot het voeren van een controle of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. In ieder geval merkt de Raad verder op dat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist, nu in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht wel degelijk wordt aangegeven waarom verweerder in zijn specifieke situatie het nodig achtte het vervuld zijn van de verblijfsvoorwaarden te controleren. Zo wordt in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht geduid dat werd overgegaan tot dit onderzoek nu verweerder uit het Belgisch Staatsblad vernam dat verzoeker niet langer als zelfstandige actief was en hij tevens werd ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid van het gegeven dat verzoeker financiële steun geniet van het OCMW. Verzoeker brengt in dit verband geen verdere opmerkingen naar voor.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2.2. Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Verzoeker geeft aan dat verweerder bij de toepassing van voormelde bepaling “zijn bevoegdheid die hem werd toegestaan door de richtlijn” te buiten is gegaan. Hij doelt hierbij op artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG. Hij lijkt aldus aan te geven dat voormelde bepaling niet correct werd omgezet in de nationale wetgeving of minstens dat artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt toegepast op een wijze die niet in overeenstemming is met voormelde richtlijn.

Artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

*“Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden.
In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.”*

Overeenkomst artikelen 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde “zonodig” controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gelet op het woord “zonodig” kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat op grond van deze bepaling de minister of zijn gemachtigde “in alle gevallen en op ieder tijdstip” kan controleren of nog is voldaan aan de voorwaarden. Hieruit blijkt immers duidelijk dat er voor de minister of zijn gemachtigde een aanleiding dient te bestaan om over te gaan tot een controle, en dat dit niet stelselmatig mag gebeuren. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt verder ook dat de wetgever de omvang van bovenstaande bepalingen heeft willen conformeren aan de bepalingen van artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. Zo wordt er gesteld dat: “De § 1 stelt als algemene regel dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer de burger van de Unie niet meer voldoet aan de voorwaarden voor het recht op lang verblijf, zoals bepaald in artikel 40, § 4, en artikel 40bis, § 4, tweede lid. Deze voorwaarden kunnen zonodig

gecontroleerd worden. Dit is een omzetting van artikel 14.2 van de richtlijn, dat bepaalt dat het verblijfsrecht slechts behouden blijft zolang zij voldoen aan deze voorwaarden, en dat de lidstaten in specifieke gevallen van redelijke twijfel, deze voorwaarden kunnen verifiëren.” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/1, p. 50). Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze bepaling niet in overeenstemming is met, of ruimer is dan, artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG, dat voorziet dat een dergelijke controle slechts in specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden kan plaatsvinden en dit niet op stelselmatige wijze. Het gegeven dat de letterlijke bewoordingen van de richtlijn niet werden overgenomen, doet hieraan geen afbreuk.

Er kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet toepast op een wijze die niet in overeenstemming zou zijn met artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. De Raad stelt immers vast dat verweerder in de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker aangeeft te zijn overgegaan tot een controle of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf nadat hij uit het Belgisch Staatsblad vernam dat verzoeker niet langer als zelfstandige actief was en nadat hij door de POD Maatschappelijke Integratie werd ingelicht van het gegeven dat verzoeker beroep diende te doen op financiële steun van het OCMW. Dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Er kan niet worden vastgesteld dat het gegeven dat verweerder via het Belgisch Staatsblad verneemt dat de initiële grond op basis waarvan het verblijfsrecht werd erkend niet langer bestaat, geen gerechtvaardigde reden zou uitmaken die verweerder toelaat over te gaan tot een controle van de verblijfsvoorwaarden. Verzoeker toont evenmin aan als zou het gegeven dat de burger van de Unie ten laste valt van het sociale bijstandstelsel geen gerechtvaardigde reden kunnen uitmaken. Verzoeker werd hierbij bovendien ook de mogelijkheid geboden om aan te tonen dat dit wel degelijk nog het geval was of andere nuttige elementen en/of stukken aan te brengen. Verzoeker maakt verder in geen geval aannemelijk dat louter op grond van “de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen” zou kunnen worden besloten dat de minister of zijn gemachtigde stelselmatig overgaat tot een controle van de verblijfsvoorwaarden, laat staan dat op grond hiervan blijkt dat ook in huidig voorliggende zaak er geen gerechtvaardigde reden voor een controle van de verblijfsvoorwaarden voorhanden was.

Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG wordt niet aangetoond.

2.1.2.2.3. Verzoeker geeft verder eveneens aan dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet op redelijke wijze is genomen. Hij verwijst hiervoor naar het gegeven dat de motivering van deze beslissing onvoldoende zou zijn in de zin dat niet wordt geduid waarom werd overgegaan tot een controle van de verblijfsvoorwaarden en dat deze beslissing werd genomen zonder rekening te houden met artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat dit betoog niet kan worden aangenomen. Enige schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook evenmin worden vastgesteld.

2.1.2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

2.2. Onderzoek van het beroep wat betreft de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden genomen in hoofde van verzoekster

2.2.1. Verzoekster voert in een enig middel het volgende aan:

“Schending van artikel 42 quater par. 1 bij een vernietiging van de beslissing van mijnheer en het beginsel van behoorlijk bestuur dat de bijzaak de hoofdzaak volgt.

Gezien de beslissing van eerste verzoeker door de Raad wordt vernietigd dient dan ook de beslissing van mevrouw te worden vernietigd.

De beslissing van mevrouw is echter een gevolg van de beslissing van eerste verzoeker. De bestreden beslissing stelt dan ook: Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Heer [...] die mevrouw als echtgenote is komen vergezellen in het kader van gezinshereniging wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van mevrouw, overeenkomstig artikel 42 quater, par. 1 1° Vw.

Indien de RVV de beslissing van de mand vernietigd dient aldus eveneens de beslissing van mevrouw te worden vernietigd.

De beslissing van mevrouw is de bijzaak gekoppeld aan de hoofdzaak. De beslissing in hoofde van mevrouw volgt onlosmakelijk als bijzaak de hoofdzaak zijnde de beslissing in hoofde van mijnheer.

Bovendien kan bij een eventuele vernietiging van de beslissing van mijnheer geen toepassing meer gemaakt worden van artikel 42 quater par. 1 1° Vw gezien er geen einde is van het verblijfsrecht van mijnheer.”

2.2.2. In deze kan het volstaan op te merken dat verzoeker geen gegrond middel heeft aangetoond dat kan leiden tot de nietigverklaring van de in zijn hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Deze vaststelling volstaat opdat ook huidig middel niet kan worden aangenomen. Verzoekster ontwikkelt immers geen afzonderlijk middel tegen de in haren hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, doch steunt zich louter op de vermeende onwettigheid van de beslissing genomen in hoofde van verzoeker.

2.3. Onderzoek van het beroep wat betreft de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van zowel verzoeker als verzoekster

2.3.1. Verzoekster stelt in een enig middel als volgt:

“Schending van artikel 54 Vb en het beginsel van behoorlijk bestuur dat de bijzaak de hoofdzaak volgt.

Het is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten onlosmakelijk verbonden is met de hoofdzaak zijnde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Bij een vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden bestaat deze beslissing niet meer. Derhalve kan artikel 54 Vb geen toepassing meer vinden. De bijzaak zijnde het bevel ondergaat het zelfde als de hoofdzaak.”

2.3.2. De Raad merkt op dat ook hier de vaststelling volstaat dat verzoekers geen gegrond middel hebben aangevoerd tot nietigverklaring van de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht. Nu geen afzonderlijk middel wordt ontwikkeld tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten doch louter wordt gesteld dat de bijzaak de hoofdzaak volgt, is er evenmin grond tot nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS